

Sygn. akt I UK 62/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 października 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 378 § 1 w zw. z art. 382 i art. 227 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z art. 233 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. 241 i art. 239 oraz 233 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 385 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 184 w zw. z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 ust. 2 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia RM z 7 lutego 1983 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z poz. 12 działu XIV wykazu A załącznika do tego rozporządzenia.

Skarga ma być oczywiście uzasadniona. Ponadto stwierdzono, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu kryteriów uznania pracy za pracę w warunkach szczególnych, a dotyczące ustalenia, czy

pracownik wykonujący prace w warunkach szczególnych na danym stanowisku bez wymaganych do tego uprawnień/kwalifikacji, dopuszczony do pracy przez pracodawcę, może ubiegać się o zaliczenie tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych i przyznanie mu prawa do emerytury we wcześniejszym wieku na podstawie art. 184 i art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także czy wystarczające jest wykazanie, że prace określone w załączniku do rozporządzenia były przez niego faktycznie wykonywane, czy też dodatkowo wykazać musi, iż posiadał w danym okresie uprawnienia do wykonywania tych prac, a także jakie znaczenie dla oceny jego pracy ma fakt wykonywania prac w warunkach szczególnych bez wymaganych uprawnień”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Na wstępie należy przypomnieć, że model sądu kasacyjnego i jego normatywny kształt nie przewidywał, ani nie przewiduje jakiejkolwiek możliwości przeprowadzenia dowodów w postępowaniu kasacyjnym. Wyraża to powszechnie znane stwierdzenie, iż Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie faktów (wyrok SN z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597).

W związku z tym spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (wyrok SN z 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287). Oczywiście zakaz podważania oceny dowodów w żadnym razie nie oznacza, że naruszenia przepisów postępowania dowodowego oraz uchybienia w zakresie legalności prowadzonych dowodów nie mogą stanowić - na ogólnych zasadach - podstawy skargi kasacyjnej dotyczącej naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy.

Cała skarga, łącznie z rzekomym zagadnieniem prawnym, opiera się na twierdzeniu, że Sąd II instancji nie orzekał na podstawie dowodów, które

wnioskowała strona. W szczególności dotyczyć ma to nieprzeprowadzanie dowodów z zeznań świadków na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach. Oparcie skargi wyłącznie na tego rodzaju zarzutach jest niedopuszczalne. Zarzuty pogwałcenia istotnych przepisów postępowania, w szczególności zarzuty, jakoby sąd drugiej instancji wyroku nie oparł na całokształcie postępowania przed sądami obu instancji są niedopuszczalne i nie mogą być rozważane przez Sąd Najwyższy (postanowienie SN z 28 sierpnia 2008 r., V CSK 141/08, LEX nr 786459).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.